

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA	Letna naročnina, Italija	Lir 35.000
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177	Letna inozemstvo	Lir 50.000
PODUREDNIŠTVO	Zračna pošta inozemstvo	Lir 80.000
34135 Trst, Vicolo d. Rose, 7 - Tel. 414646	Poštno čekovni račun:	Štev. 11234499

Leto XL. - Štev. 15 (1994)

Gorica - četrtek, 14. aprila 1988 - Trst

Posamezna številka Lir 800

Razgovor z nadškofom dr. A. Šuštarjem

Cerkveni list »Nedelja«, ki izhaja v krški škofiji na Koroškem, je 3. t. m. prinesel razgovor s slovenskim metropolitom.

25. junija letos bo v Krki romanje treh dežel z obiskom papeža Janeza Pavla II. Kaj bi povedali k temu dogodku?

Romanje vernikov treh dežel, ki je postalo že tradicionalno in za katerega je prvi dal pobudo sv. oče, bo letos imelo še poseben poudarek prav zaradi papeževega obiska.

Kakšne so priprave na ta dogodek po slovenskih škofijah in kakšni so cilji tega romanja? Pa še nekaj: Kako ocenjujete pri vas papežev obisk v Krki?

Uradno smo slovenski škofje vernike povabili k udeležbi v »Družini« z dne 13. marca letos. Naslednji dan, 14. marca, je bila o tem v Ljubljani tiskovna konferenca, ki je imela precejšen odmev. Po župnijah so v teku organizacijske priprave, dajejo pa se tudi navodila za duhovno pripravo. Tudi cerkveni zbori se pripravljajo za to priložnost.

Kakšen je cilj tega srečanja?

Glavni cilj je udeležba pri maši, ki jo bo daroval sv. oče; nadalje se s svojo prisotnostjo hočemo pridružiti koroškim Slovencem, pa tudi vernikom ostalih narodnosti, ki bodo tam zbrani. Poleg tega bomo praznovali tudi jubilej sv. Eme, ki bo ob vsem tem zadobil še poseben pomen.

Papež bo v Krki spregovoril tudi v slovenščini. Kakšen pomen bo to imelo za Cerkev v Sloveniji?

Da bo papež govoril v slovenščini, ni nič posebnega. Večji pomen bo imelo to, da bo sv. oče spregovoril v slovenščini tako blizu Slovenije ter na grobu sv. Eme na Koroškem, kjer živijo tudi Slovenci, in da bodo slednji pri bogoslužju sodelovali tudi v slovenskem jeziku.

Kako je s češčenjem sv. Eme v Sloveniji?

Sv. Ema je bolj znana v mariborski škofiji kot v ljubljanski, vendar bo sedaj zanimanje za to svetnico postalo gotovo večje. V načrtu imamo romanja na njen grob, obiskali pa bomo tudi razstavo o tej svetnici, ki bo v Strassburgu.

Kakšen je prispevek slovenske Cerkve v prostoru, ki je znan pod imenom Alpe-Jadran?

Israz označuje predvsem zemljepisni, gospodarski ter politični vidik omenjenega področja. V zadnjem času pa prihajajo v tem pogledu v ospredje tudi zgodovinske, kulturne ter verske značilnosti. Prav bi bilo, da bi se tudi škofje, ki delujejo na tem področju, bolj povezali med seboj.

Kakšne so vaše želje za letošnji 25. junij?

Predvsem ta, da bi bilo lepo vreme, kajti to je zelo važno. Nadalje želim, da bi to srečanje bilo v resnici doživeto in da bi udeležence obogatilo z versko, pa tudi z narodnostno zavestjo.

Morda na poti miru med Palestinci in Izraelci

Pretekle dni je bil v Moskvi voditelj Palestinskega osvobodilnega gibanja Arafat. Ob tem obisku je Gorbacjev dal vedeti, da Sovjetska zveza stoji na stališču, da tako Izrael kot Palestinci imajo pravico do lastne samostojne države ob zadržanih mejah. Izrael naj prizna državo Palestincev, Palestinci pa Izrael. To bi bila pot miru v Palestini.

Izdali bodo Solženicina

V svetovni literaturi se je pred desetletji uveljavila knjiga Aleksandra Solženicina Otočje Gulag (v ital. Arcipelago Gulag). Postal je svetovna uspešnica. Vendar ne v Sovjetski zvezi ne v kaki drugi socialistični državi ni smela iziti, ker je knjiga ostra obsodba stalinovskih metod v Sovjetski zvezi. Sedaj bo knjiga izšla v hrvaškem prevodu pri beograjski založbi Rad. Natisnili so jo pa pri Delu v Ljubljani.

Problem sožitja slovenskih in italijanskih vernikov

V petek pred oljno nedeljo je bilo v stolnici sv. Justa spokorno bogoslužje za slovensko in italijansko mladino, ki ga je vodil tržaški škof L. Bellomi, ob sodelovanju večje skupine duhovnikov, med katerimi sta bila za Slovence prisotna g. Jakomin in g. Vončina.

POTEK V CERKVI

Po uvodni italijanski pesmi je škof predstavil smoter srečanja, ki pomaga graditi enotnost tržaške Cerkve (teološko enotnost ob različnosti jezikov); nato smo zapeli še Oljsko goro; sledila so berila, pesmi in psalmi, nekaj v slovenščini, sicer večina v italijanščini; v knjižici, ki so jo delili pri vratih, je bilo natisnjeno besedilo celotne liturgije, svetopisemski odlomki pa so bili vsi v obeh jezikih, ne glede na to, v katerem jeziku so bili prebrani. Smernice za razmišljanje in izpraševanje vesti je z običajno izvirnostjo podal g. škof; sledilo je razmišljanje v tišini, skupno kesanje, nato še psalm in molitev Oče naš v obeh jezikih istočasno. Ob koncu je bila priložnost za individualno poved. Bogoslužje se je zaključilo z izpovedjo vere ter s še dvema pesmima, Signore fa di me uno strumento della tua pace ter Pesem s križa.

Zanimivo pobudo dvojezičnega bogoslužja prireja že tretje leto zaporedoma škofijska komisija za mladinsko pastoralo (SKMP). Molitveno srečanje je vsebinsko bogato, oblika pa je privlačna tudi kot novost, saj se med našimi tradicionalnimi obredi velikonočnih praznikov — kolikor vem — ne opravlja skupinsko spokorno bogoslužje.

Udeleženci so bili torej tudi letos zadovoljni, prireditelji pa spet samo delno. Zakaj?

NAŠA PREMAJHNA PRISOTNOST

Videti je, da širše občestvo ne podpira pobude in ima velike pomisleke. Tudi slo-

venski del tržaške Cerkve. Udeležba Slovencev je vsako leto premajhna. Pravzaprav se odziva samo starejša veja skavtske organizacije in še ta s skromnim številom udeležencev. Kje je bil tudi letos ves klan? Kje je bila druga slovenska mladina? Kje so bili študentje, ki obisku jejo verouk? Zakaj jih katehetje niso — ne rečem pripeljali — vsaj obvestili o tej pobudi in jim svetovali obisk? Že iz narodnostnih nagibov. Kadarkoli je pri Sv. Justu kaj slovesnega, bi nas morala biti polna cerkev. Slovenska mladina mora vedeti, da je bila tržaška stolnica dolgo prepovedana Slovencem in da je bil molk prekinjen pravzaprav šele 7. januarja 1979, ko je imel novi tržaški škof med božičnim koncertom slovenski nagovor. Naša sveta dolžnost je, da na preteklost ne pozabimo, kajti nekdanji časi se lahko tudi ponovijo, če ne bomo znali biti dovolj previdni.

Seveda, ob skupnih dvojezičnih pobudah priplavajo na površje vprašanje sožitja, družbene moči obeh komponent. Številčna moč, medsebojno nepoznavanje, strah pred tujim, strah pred novim itd. Dolga desetletja zatiranja slovenske besede so pustila posledice na eni in na drugi strani. Italijani potrebujejo znova in znova dokazov, da je slovenščina jezik teh krajev in da jo imamo pravico uporabljati v javnosti. Pri nas pa gre za nekaj drugega: nerodno nam je in nelagodno se počutimo, ko moramo npr. glasno moliti Očenaš zraven sosedov v klopi, ki moli Padre nostro; zato raje mrmramo bolj po tihem... Občutek manjvrednosti, ki ga imamo bolj ali manj vsi, je popolnoma logična posledica naše manjšinske stvarnosti; toda rešimo se ga lahko samo na en način: da se ga zavedamo, se z njim spopravimo in ga skušamo premesti. Vse dvojezične pobude so krasna šola za preverjanje svojih stališč. V obratni smeri rešitve ni, kajti lahko se samo

še bolj zapremo sami vase, damo duška grenkobi in mrznji do večinskega naroda, ga brezplodno obtožujemo in se ga bojimo. Taka podoba Slovencev pa ni več zanimiva niti za nas niti za druge. Posebno mladina noče več podrejene vloge v ozadju, ampak hoče soustvarjati svojo prihodnost.

BOLJ PRIPRAVLJENI NA SODELOVANJE

Res nimamo dosti možnosti in nismo vajeni, da bi vabila k enakopravnemu sodelovanju prihajala z vrhov oblasti in torej nimamo velikokrat priložnosti soustvarjati svojo prihodnost. V primeru tržaške Cerkve pa je drugače. Njeno oficialno vodstvo se zaveda, da krščanskega sožitja ne gradijo parole in gesla, ampak konkretno, vztrajno, mozaiku podobno zlaganje dejanj, dobrih osebnih odnosov, delavnost in iskreno sodelovanje vseh ljudi dobre volje. V skladu s tem smotrom tudi načrtuje pastoralno delo v zadnjih desetih letih. Zato bi morali biti Slovenci toliko bolj pozorni in pripravljeni na sodelovanje, če se nam s takega mesta ponuja roka pomoči.

Morda ni brez osnove vtis, da smo Slovenci navečičani stalnega dokazovanja, da smo in da imamo določene pravice; siti smo prevelikega psihološkega pritiska, ki ga italijansko okolje izvaja nad nami. Zato odklanjamo sodelovanje, tudi ko bi bilo možno. To domnevo mi potrjujejo tudi izkušnje v moji dekaniji (goriška nadškofija), kjer slovenska komponenta onemogoča delovanje dekanijske pastoralnega sveta.

Navečičnost pa gotovo ni edini razlog za to, da ne verjamemo v možnost pozitivnega razvoja odnosov. Osnovno vprašanje je dosti globlje in bolj zapleteno in je vprašanje odprtosti do sočloveka, vprašanje sprejemanja drugih in drugačnih, vprašanje razumevanja, spoštovanja in ljubezni. Kdorkoli postavlja ločnice in deli človeštvo na tabore (verni-neverni, dobri-slabi, moški-ženske, kristjani-nekristjani, Slovenci-Italijani) proizvaja in iz ziva nasprotja, ki se lahko pokažejo kot sovraštvo. Imam globok odpor proti kakršni koli delitvi ljudi in proti delitvi človeka na posamezne dele.

Ločevanje poteka namreč tudi znotraj naših cerkvenih skupnosti: med tistimi, ki hodijo k maši, in tistimi, ki ne hodijo k maši, med naprednimi kristjani in tradicionalisti, med starejšimi in mlajšimi itd. Najhuje pa je, da se več razdalja med duhovniki in ljudstvom.

SEDANJA POKLICANOST DUHOVNİŠTVA

Družbene razmere so se danes toliko spremenile, da je duhovnik razbremenjen marsikaterih družbenih funkcij, ki jo je imel pred vojno in še po njej. Nekoč je duhovnik moral biti organizator, gospodar, politični agitator, sodnik pravovernosti in sploh od vseh sprejeta oblast. Danes pa večina ljudi pričakuje od njega, da bo prijatelj, ki prihaja na dom, pozna in razume ljudi, prav svetuje, skratka, deli darove Duha. Kdor vztraja v preživetju vlogi organizatorja in sodnika, zagrejen opaza, kako ga malokdo spoštuje in uboga; cerkev se prazni, mladih ni več blizu; svarila in grožnje zaradi opuščanja svete maše ne prepričajo. Mladina išče na obrazu luč Kristusovega evangelija, išče trdnih vrednot, ker je zaradi prevelikega pluralizma idej vsa zbegana; toda ne verjame samo besedam, še manj se pokorava ukazom. Vrednotam verjame, če so izpričane v določenem življenjskem slogu.

Vendar ta članek nikakor noče biti analiza neke stvarnosti. Napisala sem ga zato, ker se po doživetju omenjenega Spokornega bogoslužja sprašujem, ali ima sploh smisel, da imamo predstavnike v škofijskih organi, če jih ne podpiramo z akcijami in jih ne »izrabljamo« v svojo čim večjo korist.

Vera Tuta Ban

Bivši minister F. Forte in pomoč Etiopiji

Etiopski predsednik Menghistu je izdal odlok, da se morajo s severnega dela dežele, to pomeni iz Tigraia in Eritreje, takoj umakniti vse mednarodne dobrodelne organizacije, ki se borijo proti lakoti v obeh deželah. Ta ukaz pa pomeni smrt za milijone ljudi.

S tem v zvezi so zastavili nekaj vprašanj predstavniku za mednarodno pomoč Tretjemu svetu (Fai) Francescu Forteju; ta je od 1985 do 1987 bil pooblaščen, da skrbi za pomoč, ki jo je italijanska država nudila Tretjemu svetu; v tem času je poslal v Etiopijo od 300 do 350 milijard pomoči v hrani.

Po ukazu za umik vseh dobrodelnih organizacij s prizadetega področja je postalo nujno, da so ministru Forteju zastavili nekaj vprašanj, od katerih je glavno naslednje:

Kaj se godi s hrano, ki jo mednarodne organizacije pošiljajo v Etiopijo?

Kot poverjenik ustanove Fai sem pomoč v hrani poslal v Etiopijo samo enkrat in sicer žito v vrednosti 10 milijard lir. Ker sem ga poslal potom ustanove Caritas, sem uverjen, da je prišlo na cilj, kajti edino po tej poti smo gotovi, da pomoč dospe do tistih, katerim je namenjena.

Ali je Fai poslala samo to pošiljko?

Ne, poslali smo tudi preko 100 tovornjakov. Poslal sem tudi vsoto denarja za prebivalce v okraju Tana Beles, vendar še zdaj ne vem, če je ta vsota prišla do njih ali ne.

Kaj pa druge oblike pomoči, ki jih je italijanska država nudila?

Italija je potom Oddeka za pospeševanje razvoja v Tretjem svetu poslala v Etiopijo približno 150 tovornjakov, ki so pa zelo verjetno vsi končali v Menghistovih rokah.

Ali je res, da je boljše pošiljati hrano v majhnih količinah kot pa v velikih?

Da, majhne količine je namreč dosti težje uporabiti drugje, kot pa npr. sode ali večje zaboje, ki potem skoro gotovo pridejo v roke vojski, tako npr. velikanski sodi sojinoga olja, ki jih nekatere države pošiljajo.

Toda Menghistu je vendar diktator, ki ljudstvo preganja. Čemu mu torej pošiljate pomoč?

Da pomoč ne pride v roke tistim, katerim je namenjena, to pomeni ljudstvu, ni krivda zahodnih držav, ki pomoč pošiljajo. Jaz sam sem npr. v Gibutiju videl tone in tone žita, ki je gnilo v pristanišču, in to samo zato, ker je bil na vrečah napis držav, ki so žito poslale. (Slo je za zahodne države, op. ur.)

Kaj je treba torej ukreniti, da pomoč dobijo tisti, ki jo potrebujejo?

Mislím, da je edina gotova pot ta, da pomoč pošljemo preko ustanove Caritas ali preko kakšne druge verske ustanove. To bi pravzaprav moralo postati pravilo vseh zahodnih držav, ki imajo namen pomagati Etiopiji.

Toda zdaj bodo delovanje teh organizacij v Etiopiji onemogočili. Kaj torej narediti?

To je zelo težka zadeva, kajti prav verske organizacije so tiste, ki edine nudijo gotovost, da pomoč res dospe do tistih, katerim je namenjena. Če te organizacije ne bodo več smele delovati, bo vse postalo neprimerno težje.

Ali naj torej ta pomoč preneha?

Mnenja sem, da bi Italija Etiopiji ne smela več pošiljati pomoči, kajti to bi pomenilo pošiljati pomoč vladi in ne ljudstvu. Za Menghistom pa stoji Sovjetska zveza, pa Kuba, saj so njene čete tudi v Etiopiji.

Kakšna usoda torej čaka etiopsko ljudstvo?

Zelo grenka usoda. Brez mednarodnih dobrodelnih organizacij, posebno katoliških, ne bo v Etiopiji več bolnišnic, ki so jih ustanovili predvsem Caritas in pa razni misijonarji; če pa ne bo bolnišnic, bodo ljudje še bolj pomirali. (Po Avvenire).

Četrty radijski program v Sloveniji

V Sloveniji imajo tri radijske programe. Toda izkazalo se je, da obstaja še četrty in sicer prisluškovalne naprave Uprave javne varnosti ali UJV. O tem piše Mladina. Gre za primer Vinka Ošlaka.

Ta mož živi in dela sedaj v Celovcu in sicer kot lektor pri Mohorjevi družbi. Doma je pa s Prevalj, kjer se je rodil leta 1947. Spada torej k povojnim rodovom. Na Primorskem ga poznamo, ker je že nekaj let stalen gost Drage in ker je na njej tudi že predaval. Dokler je prebival na Prevaljah, se je ukvarjal z marsičem, da se je preživljal; kopal je tudi v rudni ku svinca. Toda bil je vedno samostojna osebnost, kristjan, mislec, tudi pisal je. Samostojne osebnosti pa so, zlasti v preteklosti, ko je tudi v Sloveniji še neovirano vladal stalinizem, bile vedno sumljive. UJVA jih je zato imela pod svojim posebnim varstvom. Tudi Vinka Ošlaka in njegovo ženo. Zaradi tega je v njihovi dnevni sobi namestila tajne prisluškovalne naprave.

Toda zgodilo se je, da so Ošlakovi hoteli izolirati svojo hišo pred vlago. Pri tem delu je zidar odkril v zidu dnevne sobe prisluškovalno napravo. To se je zgodilo 23. oktobra 1981. Gospodar stanovanja je zadevo takoj prijavil javnemu tožniku. Ta sprva ni hotel verjeti, saj je to po zakonu kaznivo. Vendar, ko mu je prinesel na mizo vso aparaturo, je moral obvestiti policijo v Slovenj Gradcu. Ta je poslala tri svoje nastavnice, ki so seveda vse prefotožirali. Naslednje dni sta bila klicana na zaslišanje v Slovenj Gradec tako Vinko kot njegova žena. Vse so dali na zapisnik, ukrepali pa nič. Pač pa so začeli klicati na zaslišanje sosed. To je trajalo nekaj časa, da so se sosedje začeli Vinku Oslaku že smiliti. Zato je

pisal tedanjemu predsedniku SZDLS Mitji Ribičiču. Ta ga je sprejel in mu obljubil, da se bo za zadevo zavzel. Besedo je držal in sosedje niso več imeli sitnosti z UJV in tudi Ošlakovi ne. Policija pa še danes preiskuje, kdo je namestil te prepovedane prisluškovalne naprave. Ošlak ironično pripominja: »Dolžina tega preiskovanja priča o temeljitosti policije, ki noče prehitovati dogodkov, ampak si prizadeva res povsem do konca razkriti resnico — to pa seveda lahko traja tudi nekaj stoletij.«

Leto po tem dogodku se je Vinko Ošlak preselil v Celovec, kjer je dobil službo pri MD, kot že omenjeno. Ob koncu intervjuja pove še to: Kmalu po prihodu v Celovec je vložil prošnjo za avstrijsko državljanstvo. Navedel je tudi, da tega ne dela iz kakega sovražnega razpoloženja do svoje domovine. Sprva so bile avstrijske oblasti voljne mu dati državljanstvo, toda: »Nekdo je predvsem preko "katoliških" krogov na Koroškem lansiral informacijo, da sem poslan kot agent jugoslovanske tajne policije, ki naj bi vohunil pri Mohorjevi družbi, pri Narodnem svetu koroških Slovencev itn.« Potem še doda: »Nekaj prijateljev mi je namignilo, da je informacija prišla iz samega uradnega jugoslovanskega predstavništva v Celovcu, vendar sam tega ne morem trdit, ker za to nimam dokaza.«

Nič novega pod soncem. V Sloveniji so odkrili že precej sličnih prisluškovalnih naprav v stanovanjih raznih za policijo »važnih oseb«. Slabi jeziki so pa povsod na delu. Možno je tudi, da je prva beseda prišla prav iz »uradnih jugoslovanskih krogov« v Celovcu. Verjetno je žrtve takih sumničev tudi kak duhovnik v Italiji.

V. Slemensky

Stoletnica rojstva župnika Cirila Sedeja

V nedeljo 10. aprila je števerjansko župnijsko občestvo počastilo spomin svojega dolgoletnega župnika in dobrotnika Cirila Sedeja. Ta se je namreč rodil v Cerknem ravno pred sto leti 10. aprila 1888. Bil je nečak nadškofa F. B. Sedeja. Po končani gimnaziji je šel na Dunaj študirati pravo, toda čez dve leti se je premislil, vstopil v goriško bogoslovje in bil posvečen v mašnika 10. julija 1914; posvetil ga je stric, goriški nadškof. Tako v cerkvi kot tudi pozneje zunaj cerkve, so poudarili, kako mu je stric nadškof rekel: »Ne domišljaj si, da imaš kake predprave, ker si nadškofov nečak! Ti me moraš ubogati še bolj kot drugi!«

V življenju Cirila Sedeja je res bilo tako: ubogal je nadškofa, ko ga je poslal za kaplana v Rihemberk in nato v Cerkno, da je skrbel za vojne begunce. Prav tako tudi, ko je bil po prvi svetovni vojni premeščen v Kojso in že leta 1920 v Števerjan z upravo Podsaotina. Ko je prišel v Števerjan, si gotovo ni mislil, da bo lahko rekel: »Hic domus mea, hic requies mea.« Tukaj moj dom, tukaj moj zadnji počitek. Vendar zgodilo se je tako. V Števerjanu je ostal kot župnik do upokojitve leta 1961 in še potem do smrti 1. februarja 1968. Kakor si je želel, so ga pokopali na števerjanski božji njivi. 47 let je preživel med števerjanci, sedaj čaka med njimi tudi večnega vstajenja.

Števerjancem se je Ciril Sedej vpisal v srca kot vzor dušnega pastirja. To so pokazali tudi v nedeljo ob slavi v cerkvi in pred cerkvijo. Slovesno sv. mašo je imel pranečak Andrej Sedej, ki sedaj študira v Rimu; somaševala sta domači župnik Anton Lazar in g. Marjan Komjanc, nekdanji Sedejev mašnik-domačin. Med mašo je prepeval domači cerkveni zbor pod vodstvom Tomaža Tozona ob spremljavi na orgle Hermana Srebrniča.

Cerkev pa je bila premajhna, kot se to dogaja v Števerjanu ob vseh večjih slavih.

Po maši se je ljudstvo zbralo pred cerkvijo, kjer so v cerkvenem atriju vzdali spominsko ploščo z napisom:

CIRIL SEDEJ
* Cerkno 10.4.1888 — † Gorica 1.2.1968
Pastir, učitelj, graditelj cerkve in župnišča
Pobudnik duhovnega, kulturnega
in gospodarskega napredka
Branitelj ljudstva v dobi
narodnega zatiranja
in med drugo svetovno vojno
V hvaležni spomin postavilo
župnijsko občestvo
10.4.1988

Ploščo je blagoslovil sedanji župnik A. Lazar, odkril pa Metod Sedej, kateremu je bil pokojni stric za birmanskega botra. Poleg njega so prišli iz Cerkna še številni drugi sorodniki pok. župnika Sedeja. Ob odkritju plošče je imel spominski govor Andrej Sedej, ki je poudaril zlasti zasluge Cirila Sedeja na verskem in duhovnem področju za obnovo števerjana. Domača mladina je počastila pok. g. župnika z Gregorčičevo recitacijo (Kristina Bednarik, Vida Terčič, Damijan Hlede, Mihael Corsi). V imenu števerjanskega cerkvenega občestva je spregovoril član gospodarskega odbora Hadrijan Corsi, ki je orisal delo pok. župnika Sedeja. Dejal je:

V imenu vsega vernega občestva v Števerjanu vam izrekam, g. župnik, najiskrenejšo zahvalo za vse, kar ste storili za nas v 47 letih, ko ste bili med nami. Vseskozi ste nam bili oče, pastir in učitelj. Ob svojem priходу v Števerjan ste našli tukaj materialno in duhovno razdejano; z mladostno zagnanostjo ste se takoj vrgli na delo, zaupajoč v božjo pomoč, in sadovi niso izostali. Med hudo gospodarsko kri-

Župnik Ciril Sedej

zo v tridesetih letih ste svarili pred izselitvijo in nas navajali s svojim zgledom k ljubezni do domače zemlje ter preroško napovedali: »V tej zemlji je zlato, ne zapuščajte je!«

Med nami ste postali duša gospodarske in kulturne, zlasti še duhovne obnove. Vaše poslanstvo se je odvijalo v znamenju borbe za ohranitev verskih in narodnih svetinj. Zaradi zvestobe svojemu Bogu in svojemu narodu ste morali veliko pretrpeti. Veliko ste storili za nas in nazadnje ste želeli preživeti med nami še svoj pokoj, da bi za nas trpeli in molili.

Letos je minilo že 20 let, odkar ste odšli od nas v večnost po zaslužen plačilo, vaš lik in vaš zgled pa nam še vedno svetlo sije. Danes smo se vas hoteli spomniti s tem skromnim slavljenjem, s sveto mašo in s postavitvijo spominskega obeležja, ki naj tudi našim potomcem priča o vašem delu in o vaši ljubezni do nas.

Se vedno so nam živo v spominu besede, ki nam jih je ob vaši krsti povedal v tolažbo vaš veliki prijatelj, zdaj tudi že deset let pokojni g. dr. Rudi Klinec: »Dragi števerjanci, izgubili ste velikega prijatelja, dobili pa ste priprošnjika v nebesih.« Naj vam dobri Bog povrne z nebeskimi darovi vse dobro, ki ste ga storili za nas.

Ker pa vas dobro poznamo, vemo, da si od nas v znak hvaležnosti najbolj želimo, da bi mi vsi še danes in tudi mladi rod za nami živeli po naukih, ki ste jih nam tako nesebično delili ter da bi vsi še naprej goreli za tiste svetle vzore, za katere ste vi tu med nami živeli in delali, trpeli in umrli.

Slovesnost je zaključil cerkveni pevski zbor s pesmijo »Locus iste« in z Gregorčičevo »Znamenje«.

Za to prilžnost je domače SKPD »Fr. B. Sedej« izdalo manjšo brošuro »Kratek življenjepis župnika Cirila Sedeja«. Napisal jo je Marjan Terpin.

Naj bi števerjanci tudi v prihodnje goreli za iste svetle vzore, ki so jih govorili poudarjali: za Kristusa, za svoj narod, za božje kraljestvo.

Proslava tisoč let Cerkve v Rusiji bo junija

Kijeviski pravoslavni metropolit Filaret je na tiskovni konferenci 2. marca v Moskvi izjavil, da bodo tisočletnico pokristjanjenja Rusije v Sovjetski zvezi praznovali od 4. do 16. junija. Glavne slovesnosti bodo v sovjetski prestolnici in še nekaterih drugih mestih. Predvidevajo, da se jih bodo udeležili predstavniki 15 krščanskih Cerkva.

Ruska pravoslavna Cerkev bo ob tej priložnosti sklicala posebno sinodo, ki bo poleg drugega predvidoma proučila tudi osnutek novega sovjetskega zakona o položaju pravoslavne Cerkve in drugih verskih skupnosti v Sovjetski zvezi.

Slovesnosti pa se ne bo udeležil papež Janez Pavel II., saj ga doslej nista uradno povabili niti ruska pravoslavna Cerkev niti sovjetska vlada. Zastopal ga bo posebni odposlanec.

Metropolit je povedal tudi nekaj najnovejših podatkov o položaju ruske pravoslavne Cerkve. Lani je bilo nanovo odprtih 18 cerkev. Po podatkih moskovskega pravoslavne patriarhata je v SZ 7000 pravoslavnih svetišč.

Na časnikarjevo vprašanje, kako bo z legalizacijo ukrajinske grkokatoliške Cerkve, je metropolit odgovoril, da je bilo to vprašanje rešeno na sinodi v Lvovu leta 1946, ko je bila ta z Rimom povezana ukrajinska Cerkev pridružena ruski pravoslavni Cerkvi.

Blizu je nedelja duhovnih poklicev

Četrta velikonočna nedelja je že vrsto let posvečena duhovnim poklicem. Na to nedeljo naj bi se posebej priložili Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev, to je naj obudi svoji Cerkvi zadostno število duhovniških in redovniških poklicev.

»Žetev je velika, delavcev pa malo« (Mt 9,37). Ta tožba je aktualna tudi danes. Zato je nujno potrebno, da se vsi kristjani še posebej na nedeljo duhovnih poklicev združimo v molitvi za duhovne poklice, ki jih krščanstvo in sploh človeštvo tako potrebuje.

Duhovni poklici so velik božji dar in in ta dar si je mogoče od Boga izprostiti predvsem s ponižno in stanovitno molitvijo.

Na Tržaškem nimamo že 25 let nobene novega novomašnika. Tudi nobene redovnice nimamo že več let. Trenutno so res vse naše župnije, hvala Bogu, preskrbljene z duhovnikom. Toda upoštevati je treba, da smo duhovniki po večini že precej v letih. In če se ne bo v doglednem času noben naš fant odločil za duhovniški poklic, bo kmalu kaka župnija ostala brez duhovnika, vsaj brez domačega duhovnika. In če se ne bo nobeno dekle odločilo za redovniški poklic ali vsaj za katehistinjo, bo zmanjkovalo tudi katehistinj. Zato prosimo večkrat, tudi vsak dan, Gospoda žetve, naj obudi tudi med nami duhovniške in redovniške poklice, da nam bodo še naprej ohranjali vero in narodno zavest.

Mislím, da če moramo za kaj veliko moliti, moramo gotovo veliko moliti za duhovne poklice.

Na četrto velikonočno nedeljo, ki bo 24. aprila, bomo imeli tudi letos molitveno srečanje za duhovne poklice v cerkvi Novega sv. Antona. Tako srečanje imamo že nekaj let in je gotovo že obrodilo bogate sadove, saj nam je Bog prav z zadnjih letih poslal nekaj mladih duhovnikov.

Zato vabimo na to srečanje vse naše rojake, da bomo s skupno molitvijo ponovno prosili Boga za duhovne poklice. In ker gre za tako važno molitveno srečanje, bi se ga morala vsaka naša župnija in vsaka naša organizacija udeležiti vsaj po svojih številnih zastopnikih. Čim več se nas bo zbralo na tem srečanju in čim več nas bo skupno molilo, tem bolj gotovo in tem prej bomo uslišani.

Udeležencem romarskega izleta v Fatimo

Celotni znesek za potovanje znaša 1 milijon 100.000 lir in ne 1.200.000, kot je to napisano v programu romanja, ki ga je izdala agencija IOT.

Ker se je za fakultativni izlet v Lizbono že javilo primerno število udeležencev, javljamo, da se bo ta izlet vršil. Dodatna cena 35.000 lir vključuje vožnjo iz Fatime do Lizbone in nazaj, ogled mestnih znamenitosti ob spremljavi vodiča in kosilo na slikovitem mestu nad reko Tago v Lizboni.

Nadškof grof Karel Attems

Prav v Attemsovi palači na starem Koru (Piazza de Amicis) je bilo v petek 8. aprila uvodno srečanje zgodovinarjev o tem prvem goriškem nadškofu. Gre za »uvodno« srečanje, ker organizatorji imajo namen prihodnjo jesen (od 6. do 8. oktobra) prirediti mednarodni študijski tečaj o tem goriškem vladiki v okviru srečanj Mitteleuropa. Občinstvo je prišlo v izredno velikem številu iz Gorice pa tudi z onstran državne meje. Navzoč je bil tudi škof M. Pirih.

Predavatelje in občinstvo je pozdravil predsednik Instituta za socialno in versko zgodovino prof. F. Salimbeni, ki se je zahvalil vsem, posebno tistim, ki so tudi finančno podprli to pobudo (pokrajina, dežela, Mestna hranilnica). Goriška hranilnica ima tudi to zaslugo, da je dala na razpolago nekaj študijskih podpor za visokošolce, ki za tezo izberejo domačo zgodovino. S to pomočjo so bile napisane številne teze in zbrano v njih dosti originalnega materiala.

Nato je spregovoril prof. Gabriele De Rosa z rimske univerze, ki je poudaril važnost pastoralnih vizitacij škofov za poznavanje razmer tistih časov. Nadškof Attems ima v tem oziru še izreden pomen, ker je vladal škofiji, ki je bila raznolika tako glede na prebivalstvo (Slovenci, Nemci, Italijani, Furlani), kakor glede na ozemlje, saj je obsegala furlansko nižino, Kras, Alpe do Panonske nižine. Danes je to ozemlje razdeljeno na štiri škofije: Gorica, Celovec, Ljubljana, Maribor. Škof Attems je celo svojo škofijo obiskal, si mnogo zabeležil in sklical tudi prvo škofijsko sinodo. Zapiski obsegajo 24 zvezkov, sklepov sinode pa ni smel objaviti, ker

je bil tak ukaz z Dunaja in iz Rima.

Sledila so krajša predavanja prof. Boga Grafenauerja z ljubljanske univerze, prof. Grete Klingstein iz Gradca, prof. Franceta Dolinarja ter prof. L. Tavana iz Gorice. Po premoru je prof. De Rosa predstavil knjigo »Karel Attems, prvi goriški nadškof, Uvodna raziskovanja«. Prispevek v knjigi je v treh jezikih: italijanščini, slovenščini in nemščini. Slovenski prevod je delo prof. Dragotina Butkoviča. Prispevek obsega krajši življenjepis nadškofa Attemsa. Dodani so arhivski viri o škofu Attemsu, ki se hranijo v Gorici, potem zgodovinski arhiv družine Attems, več zemljepisnih kart ter seznam imen krajev v treh jezikih. To je važno, ker imajo številni kraji danes drugačna imena.

Karel Mihael Attems se je rodil v Gorici dne 1. julija 1711 kot peti otrok svojih staršev. Posvetil se je cerkveni službi in dosegel visok položaj kot kanonik v Bazlu v Švici. Ko je papež Benedikt XIV. ukinil ogejski patriarhat leta 1751 in ustanovil dve novi nadškofiji in sicer v Vidmu ter v Gorici, je Karla M. Attemsa imenoval za prvega nadškofa v Gorici leta 1752. Goriško nadškofijo je vodil do smrti leta 1774.

Na priloženem zemljevidu je videti, kako velika in obsežna je bila goriška nadškofija, ko ji je vladal Karel M. Attems; obsegala je skoro vse slovensko ozemlje, ker je bila ljubljanska škofija takrat majhna in je spadalo pod njo le nekaj župnij na Kranjskem in Gornji grad v Savinjski dolini. Šele Jožef II. je spremenil meje škofiji in je goriški odkazal ozemlje, ki ga je imela do prve svetovne vojne.

Goriška nadškofija za časa nadškofa Attemsa

Pastoralni občni zbor ljubljanske nadškofije (1988)

Po 2. vatikanskem cerkvenem zboru je več krajevnih Cerkva imelo svoje škofijske ali medškofijske sinode. V Sloveniji je iz prvotne zamisli sinode nastala »Prenova Cerkve na Slovenskem«, ki pa je pred leti prenehala s svojim delovanjem. Po izidu novega zakonika cerkvenega prava (ki je stopil v veljavo na prvi adventni dan leta 1983) se je vprašanje sinode v Cerkvi v Sloveniji pojavilo v drugi obliki. Treba bi bilo izdelati pokrajinsko cerkveno pravo za slov. metropolijo (škofije Ljubljana, Maribor in Koper). S tem delom pa še niso začeli. Ob zgledih drugih po svetu pa so nekateri tudi v Sloveniji začeli postavljati vprašanje o potrebi in koristi »katoliškega shoda« ali kake druge večje oblike javnega cerkvenega zborovanja in obravnavanja različnih vprašanj verskega življenja, zlasti v zvezi s pastoralnim načrtom.

V škofijskem in medškofijskem merilu imajo v Sloveniji več svetov in komisij, ki vsaj deloma in na določenih področjih opravljajo omenjene naloge. Nedvomno pa pa je treba iskati vedno novih oblik, ki bi dajale čim več možnosti in priložnosti za sodelovanje v Cerkvi v duhu zbornosti in soodgovornosti.

Ker je sodelovanje celotne Cerkve na Slovenskem združeno z različnimi težavami in ovirami, so sklenili, da naredijo prve korake v ljubljanski nadškofiji. Tako je po daljšem posvetovanju dozorel načrt pastoralnega občnega zbora 1988.

Pastoralni občni zbor bodo sestavljali predstavniki ljubljanske nadškofije, ki bodo po temeljiti pripravi na dveh celodnevih zborovanjih obravnavali nekatere vprašanja s področja oznanjevanja in krščanskega življenja sprejeli predloge in sklepe. Prvo zborovanje bo v soboto, 23. aprila 1988, drugo pa v soboto, 22. oktobra 1988, na Teološki fakulteti v Ljubljani.

Namen in cilj pastoralnega občnega zbora je vzbuditi večje zanimanje za delo Cerkve ljubljanske nadškofije in za Cerkev na Slovenskem, razširiti in poglobiti, sprejeti neke vrste poročilo in obračun o današnjem stanju oznanjevanja in krščanskega življenja; nakazati naloge za bližnjo prihodnost, dati pobude za določene načrte in sprejeti ustrezne sklepe; pripraviti predloge za nadaljnjo obdelavo v različnih skupinah.

I. 8.

Umorjen župnik

V Sloveniji beležijo vedno več ropov po cerkvah in župniščih. Zlikovci iščejo denar in ugrabljajo cerkvene umetnine. Tako so letos v januarju vlomili v cerkev blizu Medvoda in odnesli denar. Župnik je srečal vlomilca, ko je odhajal s pleonom, toda umaknila sta se najbrž drug drugemu. Ni pa bilo tako v noči na veliko sredo. Ponoči je v župnišče v Šmarju Sap vdrli zločinec. Toda zalotil ga je župnik Marko Levstik, star 48 let. Vse kaže, da je med njima nastal pretep in da sta oba

bila ranjena. Zločinec je zbežal, župnik je pa obležal ranjen v krvi. Naslednje jutro ga je sestra našla mrtvega. Pogreb je bil na belo nedeljo.

Policija je pri preiskavi našla odtrgano zapestno uro, ki jo je izgubil zločinec ob pretepu z župnikom. Iz sledov krvi sodijo, da je bil ranjen tudi zločinec.

Iz Beneške Slovenije

Beneški slikar ikon

V Trčmunu pri svojem bratu Božu živi Paskval Zuanella, ki je diakon vzhodnega obreda. Njegovo glavno delo pa je slikanje vzhodnih ikon. V marcu od 18. do 26. je imel razstavo ikon, ki jih je sam naslikal; razstava je bila v vili Savorgnan v Flambré. Pri otvoritvi so bili navzoči številni predstavniki oblasti. Zadnji dan razstave so imeli mašo v vzhodnem obredu, ki jo je daroval p. Stefan Caprio, Paskval Zuanella pa je bil diakon. Po maši je spregovoril tudi nadškof Battisti, ki je vsem voščil vesele velikonočne praznike. Dejal je tudi, da se po tej maši čuti še bliže beneškemu Slovencem in da želi, naj bi imeli še bolj viden prostor v videmski Cerkvi.

Kazalo bi, da g. Paskvala Zuanello povabimo kdaj tudi v Gorico, ko smo toliko lepega slišali o vzhodnih ikonah ob predavanju p. Marka Korena.

V Jugoslaviji vedno manj govedi

Objavili so statistiko o stanju govedi v Jugoslaviji. Izkazalo se je, da je bilo v januarju letos najnižje število govedi v zadnjih tridesetih letih, in sicer 4 milijone 820 tisoč. To je štiri odstotke manj kot leto prej. Ljubljansko Delo pripominja: Našteli so komaj 104 tisoč govedi več kot pod staro Jugoslavijo leta 1931. Najbolj je padlo število živine v Vojvodini in v Bosni-Hercegovini. Slovenija se dovolj dobro drži, saj je bilo 2% več govedi kot leto prej. To pa po zaslugi gospodarske politike Slovenije, ki po svojih močeh podpira govedorejo.

Padec števila govedi pripisujejo zgrešeni kmetijski politiki sedanje vlade Branka Mikulića.

Sv. maziljenje škofu na veliki četrtek

Padovanski škof De Franceschi je bolan; ugotovili so mu neozdravljivo sodobno bolezen. Na veliki četrtek je pa obhajal sv. mašo posvečenja sv. olj skupaj s svojimi duhovniki v katedrali. Po posvečenju sv. olj je želel prejeti zakrament bolnikov v stolnici. Mazilili so ga in vsi navzoči duhovniki, kakih 600, so položili nanj roke, kot je predpisano po novem obredu.

Naj bi se kristjani ne bali sv. zakramenta maziljenja bolnikov!

Zlatomašnik p. Avguštin Cijan bo maševal v Sovodnjah

P. Avguštin in sobrat - zlatomašnik. P. Avguštin je drugi od leve

Le redki so tisti Sovodnjci, ki vedo, da se je v njihovi vasi rodil kapucin p. Avguštin Cijan (pri krstu Stanko). To se je zgodilo že 13. novembra 1912. Ker je v domačo vas prišel vsa ta leta samo enkrat na kratek obisk, ga pač domačini ne poznajo, še manj ostala naša javnost. Sedaj se je odločil, da pride v nedeljo 17. aprila v Sovodnje, da ima tam ob 10. uri sv. mašo, v cerkvi, kjer je bil krščen.

P. Avguštin je ob izbruhu vojne z Italijo odšel na Štajersko, v Sentjurij pri Celju. Od tam je bila doma njegova mati. Ta je kot dekle prišla v Gorico služiti k družini Coronini. Spoznala se je z Antonom Cijanom iz Sovodenj in se z njim poročila.

Njun sin Stanko je obiskoval osnovno šolo in gimnazijo v Celju. Imel je za katehete kapucine in se vanje zaljubil. Stopil je v njihov red. Bogoslovje je nato študiral v Mariboru. Leta 1936 je bil posvečen v mašnika. Predstojniki so ga poslali v Švico študirat jezike. Vrnil se je domov, toda ko so Nemci zasedli Štajersko, so tudi njega izgnali. Dočakal je konec vojne in doživel »srečo«, da je 8 let užival gostoljubje socialistične oblasti v zaporu. V tistih letih je bila slovenska partija zelo velikodušna in je številnim slovenskim redovnikom in duhovnikom preskrbela brezplačno bivanje v zaporih tu in tam. Morda zaradi tega noče sedaj revidirati nobenega procesa zoper duhovnike.

Ko je predsedal svojih 8 let zopora, so ga poslali v Osijek na Hrvaško za profesorja na kapucinski srednji šoli. Od tam se je po desetih letih vrnil v Slovenijo in dobil svoje mesto v Škofji Loki, kjer imajo kapucini velik samostan. Tu je preživel 20 let in bil 15 let tudi gvardian samostanske skupnosti, še več let pa je bil član provincialnega vodstva. Urejeval je tudi domače glasilo »Naši zapisi«.

Ko ni mogel več biti predstojnik, so

P. Avguštin Cijan in pok. Joško Štanta, bratrance

Kako sem zašel med Jehove priče in kako sem se jih rešil

Za Jehove priče je potop izrednega pomena. Zanje pomeni smrt in izhod iz vode vstajenje. Če pa ostane kak del telesa nepotopljen, bi to pomenilo, da se je kandidat samo delno predal Jehovi.

Po krstu pa sem doživel presenečenje. Pred krstom sem imel stalne obiske Jehovih prič, po krstu pa je to prenehalo. Pojasnili so mi, da zdaj ni več potrebno, da bi z mano zgubljali čas, ker sem že popoln član. Ob meni ne morejo več zagnati, koliko časa so mi oznanjali Jehov nauk. Člani Jehovih prič morajo namreč vsakih 14 dni prinesiti pisano poročilo, koliko ur so porabili za oznanjevanje in koliko revij so prodali. Zagnanost pa smejo samo čas, ki so ga porabili z nekrščenimi.

mu odkazali službo magistra novincev, to je vzgojitelja mladih kapucinov. To službo vrši že deset let. Do lani je bil kapucinski noviciat v Škofji Loki. Ker pa sedaj na široko obnavljajo ta samostan, so se novinci preselili v Vipavski Križ in z njimi tudi p. Avguštin, ki se je tako vrnil v rodno Primorsko. Tu se mu je stožilo po rojstni vasi in bo, kakor je prav, prišel v Sovodnje maševat.

P. Avguštin je bratranec pok. Joška Štanta po očetovi strani, po materini pa pok. msgr. Ivana Zličarja. Ko smo ga obiskali v Križu, smo videli, da je še zelo čil in krepak.

Nagrada prof. Martinu Jevnikarju

V ponedeljek 18. aprila ob 20.30 bodo v Peterlinovi dvorani v Trstu podelili nagrado iz sklada Dušana Černeta prof. Martinu Jevnikarju.

Prof. Martin Jevnikar to nagrado brez dvoma zasluži za svoje dolgoletno vzgajanje in izobraževanje mladih generacij, najprej na srednjih šolah v Trstu, nato na katedri za slavistiko na univerzi v Padovi in končno do upokojitve na univerzi v Vidmu.

Vse to je bilo njegovo poklicno delo. Toda poleg tega se je prof. Jevnikar vedno razdal na vse strani izven šole. Posebno ga je zanimalo slovensko slovstvo. S tega področja je izdal vrsto knjig. Na šoli smo posebno rabili njegove »Vsebine slovenskih leposlovnih del«, pa njegove čitanke in slovnice. Veliko je delal in še dela za tržaški slovenski radio. Sedaj je njegovo najbolj utrudljivo delo urejanje Primorskega slovenskega biografskega leksikona pri GMD. Ne samo ureja, ampak veliko tudi sam vanj napiše.

Naše čestitke!

Velika noč za handikapirane na Vejni

Prekrasen je bil pogled v čisti modrini lesketajočega se morja, ko so se na veliki ponedeljek zbirali v svetišče na Vejni neobičajni romarji. Naši preizkušeni bratje in sestre, handikapirani vsled različenih upov, vsak s svojo zgodbo življenjskih neuspehov. Dva polna avtobusa sta jih pripeljala, pod vodstvom socialne službe in zdravstvenih delavcev. Bilo pa je še lepo število posameznih (tudi Slovencev) v spremstvu prostovoljnih laikov.

Težko je bilo prepoznati v njih trpečega Kristusa... Naš Sardenko bi dejal: »Z Njim je skrito šlo božanstvo in ubo-

tržaške novice

Obredi Pastoralnega središča v Trstu

Prehitro je minilo veličastno slavlje Kristusove velikonočne zmage nad smrtjo, ki nam resnično in dokončno zagotavlja tudi našo dokončno neminljivost. Župnijske skupnosti so kar tekmovali, da bi verniki doželi veličino teh skrivnosti.

Med drugim, je tudi skupnost sv. Jakoba postregla svojim faranom z obilno duhovno pripravo. Že lepa udeležba pri postnih govorih g. Franca Prelca in pri križevem potu je bila dokaz, da verniki čutijo dolžnost zvestobe božjemu odrešilnemu delovanju. Zlasti govora Oljčne nedelje in Velikega petka sta pripomogla še k osebnemu duhovnemu poglobljanju.

Nekak privilegij do liturgičnih obredov velikonočne dobe pa že vrsto let nosi Pastoralno središče v ulici Risorta. V domači kapeli, veliki morda kot dvorana zadnje večerje, so se zvrstili vsi obredi, tako polni svete simbolike velikonočnih darov.

Ob blagoslovu novega ognja, velikonočne sveče, krstne vode, ob dolgih berilih, gre skozi dušo vrhunska govornica Cerkve, kot bi hotela zaobjeti nebo in zemljo k družnemu spevu velikonočne aleluje v stalemu Zveličarju. »Vzraduj se truma angelov, vzradujte se božje skrivnosti, ob zmagi tolikšnega Kralja, zadoni, tromba rešenja! Kdor je zmožen ponotranjenih

občutkov, ga mora vsakikrat prevzeti ta nezaslišana resničnost vseh resničnosti. Svetemu sobotnemu bogoslužju pa se je pridružil še izjemno vesel dogodek: Sopraznovali smo z mlado slovensko materjo, ki je po božji dobroti in skrbni pripravi prejela vse tri zakramente: sv. krst, sv. birmo in sv. obhajilo, zakramenti, izvirajoči prav iz Kristusove prebode strani. Priložnost, da smo skupno z novokrščenko občestveno podoživljali vsak svojo lastno znamenje božji pripadnosti. Lepo versko doživetje je spremljal otroški zbor od sv. Jakoba, spremljala jih je ga. Nada Zerjal-Zaget.

Iz priložnostnega govora g. Gerdola je vredno beležiti vsaj to misel: Kristusov »DA« v sprejetem trpljenju iz ljubezni do vsakega izmed nas.

Mislím, da je bogoslužje trajalo dobri dve uri. In hvala Bogu, da vsaj ob takih praznikih ne skoparimo s časom. Tudi čas nam je darovan, a ga prevečkrat tratimo za neprimerno manj vredne zadeve.

Sodelujoči in verniki so se srečali še pri družinski »agape« z novokrščenko in skupnem kramljanju.

F. V.

Sožalje

Svoji članici Nives, njenemu sinku Igorju in vsem užaloščenim sorodnikom izreka ob boleči izgubi dragega moža in očka

VOJKA REBULE

globoko sožalje cerkveni pevski zbor-župnija Sv. Križ pri Trstu.

Križev pot na Repentabru

Veliki petek je za vse čase zaznamovan kot dan, ki presega veselje, ker se je na ta dan dopolnila drama našega odrešenja. Hvala Bogu, vsako leto opazam, da se skavtska družina resno pripravlja na svoj križev pot, ki postaja na Repentabru že tradicija. Škoda, da se tej pobudi ne pridruži še več ljudi. Ne bi jim bilo žal. V tihí noči, v odmaknjenosti samotne poti, zadobi premišljevanje Jezusovega trpljenja iz mladih ust neko posebno duhovno razsežnost. Če samo pomislimo, kaj vse se po svetu in pri nas dogaja, moramo biti Bogu hvaležni, da je vsaj del naše mladine na pravih tirnicah in želeti je, da bi na njih vztrajali.

Štirinajst postaj križevega pota, štirinajst mladostnih izpovedi sočutja s trpečim Kristusom, pomeni dragoceno prvo verske osvetečnosti. Pomeni upanje novih ljudi, nadaljnje pričevalce vere, graditelje nove človečnosti. Ljudi, ki znajo ljubiti in tvegati prek lastne ozkosti, ljudi pogumnega zanosa in pokončnosti. Cerkvene strukture ne bodo motile nikogar, ki popolnoma in v celoti uredi svoj odnos do Boga. Tako nekako jim je njihov duhovni asistent, g. Bedenčič govoril, ko so zaključili križev pot in napolnili prenovljeno repentaborsko cerkev.

Magdaleni je Jezus zagotovil, da se bo za njeno dejanje ljubezni, ko mu je s poljubni nog in z dišavami mazila glavo, njeno ime oznanilo po vsem svetu. Tako gojimo upanje, ko so mladi skavti s poljubom Kristusovega križa izpričali svojo vero, da jih bo Bog potrdil, da je tudi v bodoče ne bodo zatajili.

Hvala g. Bedenčiču za disciplino in bogate misli, inž. Marjanu Jevnikarju za zgledno organizacijo. - F. V.

**PODPIRAJTE
»KATOLSKI GLAS«!
DARUJTE
V NJEGOV
TISKOVNI SKLAD!**

Bazovica

Kogar je pot zanesla na Belo nedeljo v Bazovico, v obnovljeno kino dvorano, ki je ena redkih v skladu z novimi predpisi, mu ni bilo žal, saj je prisostvoval edinstvenemu glasbenemu užitku. Gostoval je tu harmonikarski ansambel Synthesis 4, ki je večkrat nastopil po Italiji in drugod ter žel res lepe uspehe.

Pod vodstvom prof. Klavdija Furlana nam je podal niz pesmi. Bil je res pravi užitek poslušati mlade glasbenike. Zato gre priznanje vsem, ki so sodelovali in prispevali, da je večer tako lepo stekel.

Posebno odmevnost so dosegli tudi otroci domačega zbora »Slomšek«, ki so pod vodstvom Andreja Pegana zapeli dve pesmi, nakar so skupno z gostujočim ansamblom zapeli pesem »Primorski slavčki« na Martelančevu besedilo. Za harmonikarski orkester je skladbo priredil Marko Ozbič. Program je povezoval Alexander Mužina.

Z GORIŠKEGA

Sovodnje

Posvet glede poimenovanja ulic. Prvič se je občinski svet v Sovodnjah spoprijel s toponomastiko, to je s poimenovanjem trgov in ulic na območju občine na seji z dne 11. septembra 1951. Korak naprej je bil storjen v letu 1982, ko so pristojni organi odobrili sklep občinskega sveta z dne 5. marca istega leta. Šlo je za poimenovanje osmih odsekov novih ulic v Sovodnjah. Tako je bila takrat ulica ex Impero preimenovana v 1. maja in ulica G. Neri v Bazoviško ulico.

Sedanja občinska uprava se je odločila za novo akcijo v preureditvi krajevnih toponomastike. V ta namen je sklicala v Kulturnem domu v Sovodnjah 25. marca javno posvetovanje, na katero so bile povabljene kulturnošportna društva, razne sekcije in druge organizacije, nekatere tudi izven sovodnjske občine. Žal pa so razni predstavniki bili odsotni, kar je kritično ocenil tudi podžupan V. Klemše. Na začetku je isti podžupan seznanil prisotne z zgodovino poimenovanja ulic. Dejal je, da se občinska uprava zaveda nevednosti, ki bodo nastale pri urejanju dokumentov, zato bo nudila občanom vso možno pomoč. Navedel je imena ulic in območij, kjer bo potrebno preurediti toponomastiko. Do spremembe imen naj bi prišlo v Sovodnjah, Rubijah, Rupih in Peči.

Nova imena pa naj bi se dala področju nasproti letališču ter tistem z oznako »Case sparse«; na Vrhu naj bi tudi naprej veljalo oštevilčenje.

Prisotni so v razpravi predlagali razna imena, n. pr. ulica Prostovoljnih krvodajalcev, Lojze Bratuž, Škofja Loka ter mnoga ledinska imena, ki najbolj poudarjajo našo prisotnost v teh krajih. Razpravljale so tudi predlagali, naj bi se sestavila posebna komisija, ki bi o pomanjkanju zemljepisne karte današnje toponomastike pregledala posamezna območja in stopila v stik s tamkajšnjim prebivalstvom. Podžupan je predlog sprejel in napovedal, da bo občinski svet imenoval pet svetovalcev, kateri se bodo temu problemu podrobno posvetili.

R. D.

Romanje v Lurd

Tudi letos prireja v septembru udruženje UNITALSI romanje bolnih in zdravih v Lurd. Navadno se udeležijo tega romanja tudi nekaj naših bolnikov in večja skupina zdravih. Naši ljudje, če se prijavijo našemu predstavniku, so skupaj v vlaku in hotelu, pa tudi nekaj pobožnosti v Lurdu imajo zase.

Kdor bi želel na to romanje z našo skupino, se lahko prijavi v zakristiji pri Sv. Ivanu v Gorici, kjer dobi tudi vse informacije.

pus; bili so primeri, da so nekateri napolnili svoje shrambe s hrano, da bi se zavarovali za čas pomanjkanja ob prihodu Jehove.

Leto 1975 je minilo in zgodilo se ni nič. Po vsem svetu je sledil velik odpad od Jehovih prič. Ljudje so spoznali, da so bili prevarani. V skupnosti, v kateri sem bil, do takega odpada ni prišlo. Zdi se, da je to zasuga starega in uglednega voditelja skupine. Bil je odlični govornik, diplomat in demagog. Vedno znova je ponavljal, da »Stražni stolp« ni nikoli napovedoval, da bo konec sveta leta 1975. Take ideje je treba pripisati neodgovornim tipom. Ni pisano, ali je bil res prepričan o tem, kar je govoril, ali je namera lagal. Številne publikacije »Stražnega stolpa« so namreč zares napovedovale konec sveta v letu 1975.

(Konec prihodnjic)

se udeleževati pustnih šem, praznovati svetega Valentina, prvi maj. Končno je prepovedano brati revije in publikacije, ki jih ni izdal »Stražni stolp«.

V Brooklynu je 120 članov Jehovih prič, ki raziskujejo v imenu Jehovih prič, kaj je zanje primerno. Močno odsvetujejo stike z ljudmi, ki niso Jehove priče in še razne druge prepovedi. Ko so novemu članu temeljito oprali možgane, postane prepričan, da so te prepovedi dokaz, da je član božjega ljudstva, ki je telesno in moralno čisto.

Tega nimajo ljudje, ki niso člani. Polni so raznovrstnih nečistosti, brez vere v pravega Boga in plen hudobnih duhov. Če se ne bodo pravočasno spreobrili, jih bo ob dnevu njegove jeze zadelo božje preklestvo.

PRICAPOVANJE KONCA

V tistih letih so Jehove priče pričako-

vale vsak trenutek konec sveta. Oznanjali so skorajšnje Jehovo sodbo s strašnim koncem zakrknjenih in brezkončno srečo za tiste, ki se oklenejo »Stražnega stolpa«. V zemeljskem raju bodo bogato obložene mize z jedili vsake vrste, velike pojedine in popivanje. Vse to je prihranjeno poslušnim članom Jehovih prič, pa vile sredi vrtov, zdravje, večno življenje in toliko sreče. Vse to so opisovali in slikale publikacije »Stražnega stolpa«.

Morda se zdi čudno in vendar so v tistih letih mnogi verjeli tem napovedim. Med člani Jehovih prič je vladal pravi fanatizem. Nekateri si niso hoteli dati izdreti bolnih zob, ker je Armagedon blizu; drugi so odpovedali delo, da so lahko od jutra do večera oznanjali, da bi jih Gospod našel ob svojem prihodu na delu; spet nekateri so prodajali svoja posestva in denar izročali »Stražnemu stol-

Slovenska duhovnija v Gorici

Praznike z vsemi liturgičnimi obredi smo tudi letos lepo preživeli. Najlepše pa je bilo vstajenjsko slavlje na velikonočno jutro v stolnici s procesijo in slovesno sveto mašo, pri kateri so peli pevci iz vseh naših mestnih korov.

Na velikonočni ponedeljek pa smo z avtobusom poromali v svetišče Srca Marijinega v Rovigo, kjer nas je tamkajšnja župnijska skupnost nad vse lepo sprejela. Župnik je v pozdravnem govoru omenil vsa naša Marijina svetišča od Sv. gore do Barbane in izrazil veliko veselje, da smo prišli v to Marijino svetišče, ki so ga komaj pred 30 leti zgradili. V obsežni cerkvi se je ob 12. uri k naši slovenski maši zbrala polna cerkev njihovih župljanov.

Med potjo v Rovigo smo pozdravili še sv. Antona in sv. Leopolda Mandića v Padovi.

Občni zbor ZSKP

Redni občni zbor Slov. katol. prosvete se je vršil v ponedeljek 11. aprila ob 20,30 v mali dvorani KD. Udeležba je bila dobra. Odborniki so prebrali svoja poročila, nakar so sledile volitve predsednika ter ostalih organov. Daljše poročilo objavimo prihodnjič.

Srečanje na Pokrajini

Na sedežu goriške pokrajine je bilo srečanje med pokrajinskim predsednikom prof. Cumpeto in odbornikom za kulturo in šport dr. Mirkom Spacapanom. Srečanja so se udeležili zastopniki nekaterih osvobodilnih gibanj iz zadnje vojne; med temi geom. Merni za Prostovoljce svobode, Milovan Bressan za ANED, dr. Benvenuti za Deželni institut za osvoboditev Trsta, senator Bacicchi in pokrajinski svetovalec Poletto za ANPI.

Razpravljali so o proslavah za obletnico osvoboditve in 40-letnico ustave. Potrebno se jim zdi, da zlasti mlajše rodove spomnijo na pretekle čase in na ideale, za katere so se v polpretekli dobi borili tudi pri nas.

Praznik pomladi v Doberdolu

Velikonočni ponedeljek se je za organizatorje praznika pomladi res slabo začel. Zjutraj je nekoliko deževalo in sami niso vedeli, kaj bi. Toda, ko je dež jenjal in so se temni oblaki nekoliko razšli, so po dolgem obotavljanju in debatiranju, končno sklenili, da bodo tvegali. Takoj so vsi veseli začeli z delom, da bo praznik, za katerega so se trudili in napravljali že mesece prej, kot že vrsto let privabil v Doberdob veliko tujih obiskovalcev, ki se bodo na plesišču ob zvokih slovenskega ansambla naplesali in v bufetu dobro napili in najedli ob pristnih domačih jedeh in vinu.

Ob 13.00 so torej odprli tradicionalni praznik pomladi, ki ga organizira SKD Hrast. V okolico se je že razprostiral duh po piščancih, čevapčičih in klobasah, ki so s svojimi vonjem že omamili prve mimoidoče, da so se ustavili in se sami prepričali o dobrih jedeh, ki so se tu pekle na žaru. Ob 15.00 je bil na programu ex-tempore za otroke vrtca, osnovne in srednje šole. Sodelovalo je veliko domačih pa tudi tujih otrok, ki so veselo, sami ali mlajši s pomočjo staršev, risali čudovito kraško pokrajino, ki jih je obdajala. Takoj za tem je prišla folklorna skupina Sava iz Kranja, ki nam je prikazala ples vse slovenskih dežel. Ob skrbnem napovedovanju Katarine Ferletič smo spoznali tudi navade teh krajev in značilnosti vseh plesov. Kranjski plesalci so nas tako za nekaj časa popeljali v čudoviti svet slovenske folklorne in navad. Velika udeležba ljudi je bila dokaz, da je bilo občinstvo s programom zadovoljno.

Medtem so v Doberdob dospeli člani ansambla Henček iz Novega mesta. Po končanem kulturnem programu so s svojo glasbo in petjem privabili na praznik še večje število ljudi, ki so na plesišču, bodisi stari kot mladi, plesali do pozne noči. Zvečer je bilo nagajevanje popoldanskega ex-tempore. Moram reči, da so se otroci dobro izkazali in po svoje naslikali naš Kras, ki je s svojimi lepotami vedno tema vseh naših »slikarjev«.

Približno ob 22.00 pa se je začela tako pričakovana tombola. Ljudje so še zadnjičkrat pohiteli k prodajalni mizici, da bi si nakupili čim več listkov in tako imeli še več možnosti do zmage. Bogata tombola, v vrednosti 1.000.000 lir, je povsem

uspela. Organizatorji so si kar veselo meli roke.

Po tomboli je ansambel zopet zaigral. Toda zaradi pozne ure je del občinstva odšel domov. Vendar so vsi odhajali veseli, polni lepih spominov preživelega popoldneva.

Praznik pomladi bi se moral nadaljevati v nedeljo 10. aprila. Toda tokrat se sreča ni več nasmehnila. Vreme je že takoj popoldne ponagajalo, zato so program kar odrekli. Vsem je gotovo zelo žal, še posebno organizatorjem, ki so se za ta praznik veliko trudili. Toda ne obupajte! Prihodnje leto vas bo naš praznik zopet popeljal v pomladansko vzdušje in ponovno se boste pozabavali ob našem programu. Torej... Nasvidenje prihodnje leto!

S+S

Praznik fitalje v Rupi

Kot vsako leto prireja tudi letos pevski zbor Rupa-Peč že tradicionalni »Praznik fitalje« pod župnijsko cerkvijo v Rupi. Praznik bo v dneh 24. in 25. aprila in 1. maja.

Organizatorji so poskrbeli za dokaj pester program. Nastopali bodo razni pevski zbori ter dramska skupina PD »Štandrez«. Tudi letos bo na sporedu tekmovanje v pripravi najboljše fitalje. Vabljeni ste vsi, da se pomerite v tem cvrtju. Tekmovalci bodo nagajeni z bogatimi nagradami. Po končanem kulturnem programu se boste lahko zavrteli ob prijetnih zvokih ansamblov »Priateljli« in »Souvenir«.

Buffet bo bogato založen z raznovrstnimi dobrotami na žaru in okusno fitaljo. Osvežilnih pijač in dobre vinske kapljice ne bo manjkalo.

Pričakujemo vas v čim večjem številu.

Kamenčki

Zakaj sta bila zamočana?

V Števerjanu so v soboto 9. aprila podpisali pobratene med občino Števerjan in bližnjo vasjo onstran državne meje Kojškim. Slavlje se je vršilo v šolskih prostorih. Ljudstva je bilo veliko iz obeh vasi. Tudi povablencev. Ko tržaški slovenski dnevnik poroča o tem slavlju, našteva vrsto gostov in zastopnikov oblasti; skupno 13, ostali so vključeni v »itd«. Med temi je tudi zastopnik goriškega nadškofa, ki je bil povabljen, msgr. Oskar Simčič in domači župnik.

Ali sta ta dva tako nepomebni osebnosti, da spadata med »itd«, ali pa je poročevalec nanju nalašč pozabil? Odgovor bo vedel Čuk na obelisku.

(r+r)

Šport

Odbojka

Under 14 dečki. - Igrali so dve tekmi: proti »Briškemu griču« so tesno izgubili z 1:2; Mossa jih je porazila s 3:0, toda šele po trdi borbi.

Under 14 dečke. - Tudi najmlajše so nastopile dvakrat. V slovenskem »derbyju« jih je premagal Agorest s 3:0, proti »S. Luigi« pa so si priborile točko z rezultatom 1:2.

Prva divizija moški. - Fantje se kar ne morejo dokopati do zmage. V Marianu so utrpeli poraz z 0:3, doma pa so se morali vdati moštvu »S. Luigi« z 1:3.

Deželno prvenstvo under 15 dečki - se bo vršilo v nedeljo 17. aprila v telovadnici Olympie. Nastopili bodo pokrajinski privaki naše Dežele. Tekme se bodo začele ob 9.30 dopoldne in sicer Gorica (Olympia) proti Trstu in nato Pordenone proti Vidmu. Popoldne ob 16. uri pa se bodo vrstila finalna srečanja za 3. in 4. ter za 1. in 2. mesto. Skrb za organizacijo ima S. Z. Olympia.

Ekipa C2. - Še zadnje stopnice in C1 bo stvarnost! Tudi preteklo soboto so olimpijci pospravili dve točki. Premagali so moštvo iz Fiume Veneto s 3:0 (15:3, 15:13, 18:16). Igra sama je imela čuden razplet. Prvi niz je bil lahek plen naših in od 8:3 so si nanizali kar 7 točk zaporedoma. V drugem in še zlasti v tretjem setu pa si je nasprotnik priboril prednost in naši so se morali pošteno potruditi, da so šele v končnici strli nasprotnika. Prihodnjo soboto bodo igrali v Trstu proti »S. Sergio«.

Katoliško tiskovno društvo, d.z.z. Gorica, Riva Piazzutta 18

Katoliško tiskovno društvo bo imelo redni in izredni občni zbor v prostorih Kat. doma v Gorici, drevored XX. septembra, 85 dne 19. aprila ob 16. uri.

Redni del:

1. Odobritev bilance z dne 31. dec. 1987;
2. Volitve novega upravnega odbora;
3. Volitve nadzornega odbora.

V izrednem delu pa:

1. Pregled izgub in zvišanje družbenega kapitala;
2. Morebitna sprememba pravil;
3. Razno in slučajnosti.

Če v prvem sklicanju občni zbor ne bo sklepčen, se bo vršil v drugem sklicanju dne 26. aprila ob 16. uri v istih prostorih.

Gorica, 11. aprila 1988

Predsednik Drago Butkovič

Počitniške kolonije za otroke slovenskih šol

Tudi letos organizira Slov. Vincencijeva konferenca počitniško letovanje v hribih v kraju Comeglians (Karnija) v juliju in avgustu za učence in dijake slovenskih osnovnih in srednjih šol do 14. leta starosti.

V mestu Gorica se je možno vpisati ali pri svojih učiteljih, ali v tajništvo Nižje srednje šole, ali pa v Katoliški knjigarni na Travniku. Na podeželju (Doberdob, Sovodnje, Števerjan in dr.) naj se otroci prijavijo ali pri svojih učiteljih ali pa kar direktno v uradu svoje občine.

★

Niso potrebni topovi in puške, da se poruši mir — ena sama uničena družina zadostuje. (Mati Terzija)

★

OBVESTILA

Pohod prijateljstva iz Gorice v Novo Gorico bo v nedeljo 17. aprila. Zbiranje na Travniku, odhod ob 10. uri. Ob 8.30 bo v cerkvi sv. Ignacija maša za udeležence.

Nastop gojencev glasbene šole »M. Filej« bo v Katoliškem domu v sredo 20. aprila ob 19.30.

Birma za slovenske otroke v Trstu bo v soboto 30. aprila ob 17.30 v cerkvi sv. Vincencija.

Dobrodelno društvo Slokad sporoča, da bo prva izmena počitniške kolonije v Dragi potekala od 1. julija do 24. julija. Druga izmena pa od 26. julija do 18. avgusta. Če bi starši morali na počitnice v času, ko so otroci v koloniji, lahko dvignejo otroka, da se udeležijo počitnic v svoji družini. Za pojasnila tel. 040/226117 v večernih urah.

Poletne počitnice naših otrok: Pastirček, Katol. glas, Primorski dnevnik in zlasti naš tržaški radio so hvalevredno opozarjali starše, naj pravočasno prijavijo na šoli otroke, katerim želijo pripraviti vsele počitnice v juliju in avgustu. Občinske asistentke so dolžne sprejemati prošnje za kolonijo in to na šoli ob podpori učiteljic. Asistentke bodo morale pred koncem aprila oddati prošnje občinam, občine pa Deželnemu uradu za kolonije. Ponovno opozarjamo starše: pohitite, da ne bo prepozno!

Romarjem k sv. Emi na Koroškem. 1. Preskrbite si nekaj avstrijskega denarja - šilingov. Na meji je samo ena majhna menjalnica, predvsem pa ne bo časa. En šiling stane nekaj nad 100 lir. 2. Šilingi so potrebni za pijačo, kavo (15 šilingov), miloščino, za kakšen spominček, za morebitno skupno sliko. 3. V Krki je napredaj zanimiva knjižica o zgodovini stolnice in sv. Eme v slovenščini (20 šil.). 4. Navodila za odhod bodo v prihodnji številki Katoliškega glasa.

Mladinska odbora PD »Štandrez« in KD »O. Župančič«

prireja

KULTURNI VEČER

ki bo v **četrtrek 14. aprila ob 20.30** v domu »A. Budala« v Štandrezu

Za župnijsko dvorano v Bazovici: N. N. 100.000; N. N. 20.000; Ida Tinčkova 40.000; N. N. 10.000; Dora Živic ob rojstnem dnevu name Marije 200.000; Lojzka Grgič iz Gropade 50.000; Stefanija Blunkotova 10.000; Skofovi iz Drage 10.000; Jože Marc Lalko 50.000; Marija Zepenščeva 10.000; Milka Izakova 50.000; Marija Bartaljeva 10.000; hči Stefanija Županova v spomin matere Marije 50.000 lir.

DAROVI

Za Katol. glas: Silvana Bensa 15.000; Nada Pertot v hvaležen spomin Irene Bratina-Bolčina 50.000; druž. Vetrh v spomin predragega nečaka Jožeka Bertolinija 50.000 lir.

Za cerkev sv. Ivana v Gorici: Gina in Silvana v spomin pok. Milke 30.000; Albina Copič v spomin Irene Bolčina 35.000 lir.

Za katol. tisk: N. N. 20.000; Verena Koršič-Zorn 20.000; družina Bertolini v spomin preljubega sina Jožeka 100.000 lir.

Za Katol. dom v Gorici: R. S. 100.000 lir.

Za glasbeno šolo »M. Filej«: prof. Alojzija Peršič namesto cvetja na grob Jožeka Bertolinija in Viktorja Prašnika 50.000 lir.

Za Pastirčka: nona Angela v spomin preljubega vnuka Jožeka Bertolinija 20.000 lir.

Za cerkev sv. Ivana v Gorici: družina Vetrh v spomin predragega nečaka Jožeka Bertolinija 50.000; družina Viatori v spomin Jožeka Bertolinija 50.000 lir.

Za goriške skavte: družina Bertolini v spomin preljubega sina Jožeka 100.000; nona Angela v spomin preljubega vnuka Jožeka 20.000 lir.

Za Alojzijevešče: N. N., Podgora v dober namen 50.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: družina Bertolini v spomin preljubega sina Jožeka 100.000; družina Brešan-Vetrh v spomin Irene Bratina-Bolčina in Milke Krpan 50.000 lir.

Za pevski zbor »M. Filej«: družina Bertolini v spomin preljubega sina Jožeka 100.000 lir.

Za novo telovadnico v Gorici: družina Bertolini v spomin preljubega sina Jožeka 100.000; družina Vetrh v spomin predragega nečaka Jožeka 100.000; pravnuke v spomin pok. Ivane Klanjšček vd. Planjšček 100.000; Mariuccia Scollo namesto cvetja na grob Jožeka Bertolinija 200.000; Silva Vetrh v isti namen 20.000 lir.

Za pevski zbor »L. Bratuž«: družina Bertolini v spomin preljubega sina Jožeka 100.000 lir.

Za Sv. goro: sestra Marčela v spomin sestre Zorke 100.000; Ana Cocciani 50.000; N. N. 50.000; V. F. v spomin Irene Bratina-Bolčina 20.000; N. N., Peč 25.000 lir.

Za Dom Fr. B. Sedej: vnuki v spomin pok. Ivane Klanjšček vd. Planjšček 100.000 lir.

Za števerjanski cerkveni pevski zbor: vnuki v spomin pok. Ivane Klanjšček vd. Planjšček 100.000 lir.

Za cerkvico v Cerovljah: družina Dragica Peric v spomin na pok. Olgo Kocijančič 25.000; Pierina Krizmančič 10.000; družina Marija Legiša, Cerovlje 7, 150.000 lir.

Za sedež zborov »Fantje izpod Grmade« in »Dekliški zbor Devin«: družina Jožefa Pahorja 200.000 lir.

Družina Breclj, Devin: v spomin Jožeka Bertolinija za Katoliški glas 50.000 in v spomin Irene Bratina-Bolčina za Sv. goro 50.000 lir.

Za obnovo cerkve v Bazovici: Karmela Medvedova 20.000; ob krstu Mateja Stossi 45.000; Marija Šubrova 10.000; Pierina Zagar v spomin Marije Županove 20.000; Angela Opara iz Trsta 10.000; v spomin Marije Županove: Darko Metlika 50.000, družina Rebula 20.000 lir.

Za slov. misijonarje: Anita Pocarini 150.000 lir.

Za cerkev na Pesku: Marica Rapotec 13.000; Olga Stefanova 20.000; žena in starši v spomin Brankota Grahonja 35.000; Justina Umek 50.000; Justina Rapotec v spomin Amelije Vrh 30.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Sporod od 17. do 23. aprila 1988

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 10.15 Mladinski oder: »Ukradeni mesec«. 11.00 »In mirno taval bi moja Pepka«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 14.10 Nediški zvon. 15.00 Športne vesti, prenosi z naših prireditelj, glasba v sklopu oddaje: Z nedeljami v olimpijske igre.

Ponedeljek: 8.10 Prva svetovna vojna in begunci s soške fronte. 9.00 Za vsakogar nekaj. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Pregled mladinske književnosti. 12.00 Moskva, zapisi in vtisi petmesečnega bivanja v Rusiji. 13.20 Gospodarski tednik. 14.10 Otroški kotichek: Glasbene pravljice. 15.00 Tolstoj: »Vojna in mir«. 15.30 Mladi pred mikrofonom. 16.15 Kanadski mozaik. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Pianistka Dubravka Tomšič v goriškem Avditoriju. 18.00 Kmetijski tednik.

Torek: 8.10 Nediški zvon. 8.50 Za vsakogar nekaj. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Od prehrane do potrošništva. 15.00 Tolstoj: »Vojna in mir«. 15.15 Od prehrane do potrošništva. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Primorska poje. 18.00 Gerhard Rentzsch: »Čebeličin krog«. Radijska igra.

Sreda: 8.10 Oddaja o Reziji. 8.40 Za vsakogar nekaj. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Zenska in naš danes. 13.20 Primorska poje. 14.10 Od Milj do Devina. 15.00 Tolstoj: »Vojna in mir«. 15.15 Zenska in naš danes. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klavirski kvartet RTV Ljubljana. 18.00 »Absalomova pripoved«. Ob novem romanu Alojza Rebule.

Četrtek: 8.10 Od Milj do Devina. 8.40 Za vsakogar nekaj. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Potujmo! Kam, kdaj in kako. 12.15 Ameriški portreti in srečanja. 14.10 Na goriškem valu. 15.00 Tolstoj: »Vojna in mir«. 15.15 Svet, v katerem živimo. 15.45 Glasbeni telefon. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Primorska poje. 18.00 Spomini na Alberta Rejca.

Petek: 8.10 Na goriškem valu. 9.00 Za vsakogar nekaj. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Izkusstvo film. 13.20 Primorska poje. 14.10 Otroški kotichek: Pisani svet. 15.00 Tolstoj: »Vojna in mir«. 15.30 »Krivi preroki«. 16.00 Glasbene diagonale. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 8.40 Za vsakogar nekaj. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 V prostem času. 12.00 Devin '87. 14.10 Oddaja iz Kanalske doline. 15.00 Človek človeku. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 »In mirno taval bi moja Pepka«.

DAROVI

Za gobave: N. N., Podgora v dober namen 15.000 lir.

Za lačne: N. N., Podgora v dober namen 50.000; B. Št. 200.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 18 % IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

+

V torek 12. aprila 1988 nas je zapustil naš dragi mož, oče in ded

Jožef Tomažič (Pepe)

iz Števerjana.

Zalostno vest sporočajo

žena, sin in hčeri z družinami

ZAHVALA

Ob težki in prerani izgubi našega ljubelega

Jožeka

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so ga pospremili na zadnji poti in nam bili na katerikoli način ob strani.

Posebna zahvala gre našim duhovnikom, zboru in dirigentu Zdravku Klanjščeku ter našim skavtom.

Moša, 29. marca 1988

Družina BERTOLINI